

Osim toga povijesnog podatka za nas je još važnije ono što piše u svome djelu "De administrando imperio" bizantski car Konstantin Porfirogenet, koji kao suvremenik prvoga hrvatskog kralja Tomislava vlada od 912. do 959. godine. On piše:

"Hrvati poslije krštenja postaviše vlastoručni ugovor te se tvrdom i nepokolebljivom vjerom zakleše sv. Petru da nikada neće provaljivati u tuđe zemlje niti ondje ratovati, već da će radije živjeti u miru sa svima koji to budu htjeli. A od pape su za to dobili molitvu (obećanje) da će se za njih boriti i na pomoć im biti Bog Hrvata, kadgod drugi narodi provale u hrvatsku zemlju i ratom ih uznemire, a Petar, učenik Kristov, obdarit će ih pobjedom."

Isusovac o. Stjepan Sakač, dugogodišnji profesor na Papinskom Sveučilištu Gregorijani u Rimu napisao je o tom u povijesti prvom međunarodnom mirovnom ugovoru zapaženu i važnu raspravu koja je svojedobno bila prevedena i na španjolski jezik i uvjerljivo dokazuje da bi taj ugovor odgovarao istini, a papa, kojemu car ne spominje imena, ne bi bio nitko drugi nego sv. Agaton.

Taj tekst, usudili bismo se reći, ide u svete stranice naše povijesti i zavrijedio bi da se i kao Hrvati i kao vjernici u nj često udubljujemo. On govori u prvom redu o veoma važnom događaju koji stoji na početku svih kršćanskih naroda, a to je naše pokrštenje. Tim događajem ušli smo sa svim posljedicama u kolo kulturnih europskih naroda jer smo i kao narod počeli proživljavati kršćanski misterij, koji je svojim bogatstvom posvetio tolike naše sinove i kćeri, a onda podigao toliko crkava koje postadoše najtrajniji i najrječitiji svjedoci naše duhovne kulture.

Taj tekst govori i o našoj narodnoj povezanosti s Bogom i s Petrom, Kristovim učenikom. Hrvati se kunu sv. Petru da neće voditi osvajačkih ratova i da će radije živjeti u miru. Koliko su ispunili tu zakletvu, govori nam povijest. Kako je ona često neobjektivno pisana, teško je na temelju svih pisanih dokumenata donijeti pravi sud. Svakako su si tom zakletvom bar postavili kao ideal, a vjerujemo da su ga velikim dijelom i ostvarili, ono blaženstvo koje je Isus uvrstio u svoj programatski govor na gori: "Blago mirotvorcima, jer će se zvati Božji sinovi!" (Mt 5,9). A zato su primali i naročitu Božju zaštitu pa su se kroz svoju, uistinu, tešku povijest, na ovoj vjetrometini udarani i potiskivani sa svih strana, uspjeli ipak održati kao narod sve do danas.

Povezanost sa sv. Petrom, prvim papom, već na počecima naše povijesti, pa ugovor s papom Agatonom sigurno je razlog da su Hrvati kroz svu svoju povijest ostali vjerni papinstvu i Rimu, otklonivši uvijek odlučno napast bilo raskola bilo krivovjerna. I to je, sigurno, bila velika milost našem narodnom biću koja bi morala biti sveta obveza i za budućnost.

Dan 10. siječnja, kad se slavi spomendan s nama tako povezanoga pape Agatona, morao bi biti za svakoga Hrvata vjernika dan zahvalnosti Gospodinu za sve ono što smo od njega primili krštenjem, ali i dan molitve za svoj narod i domovinu da uvijek budemo pravdni prema svakome, da budemo mirotvorci, jer je mirotvorstvo nešto tako evanđeosko, i da se i ubuduće uvijek pouzdajemo u Boga i u zagovor sv. Petra i sv. Agatona i ostalih naših zaštitnika, a osobito onih koji su svojim životom bili najodličniji predstavnici "žarke i pobožne Hrvatske", kako našu domovinu u jednom govoru naziva blagi i mirotvorni papa Ivan XXIII.

o. Josip Antolović, DI

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

II. NEDJ. KROZ GOD - 16.01. 2011.

Broj: 3(190)

KAD BISMO ZNALI BOLJE MISLITI...

Kad bismo znali bolje razmišljati i realnije gledati oko sebe mogli bismo imati znatno kvalitetniji život, mogli bismo proći kroz život bez mnogih nepotrebnih "ogrebotina". Život nikada nikome nije bio samo ugodan i lijep. To neće nikada ni biti. Trpljenje, ovakvo ili onakvo, je dio života i ne može se izbjeći. Ali se mogu izbjeći mnoge nevolje koje si sami pripremimo baš zato jer ne znamo (ili nećemo) stvari staviti na njihovo pravo mjesto, "brkamo lončice", sve sa željom da promijenimo stvarnost koja, međutim, jest takva kakva jest, i baš je se ništa ne tiče što bi netko htio da ona bude drukčija. Jedan pogled u tu našu životnu istinu pruža nam i sljedeća priča. Ona je vrlo jednostavna, ali ju je usprkos toga teško naučiti. No, istina je istina, pa svidala se ona nama ili ne.

KAVA ILI ŠALICA

Skupina bivših studenata, sada uspješnih poslovnih ljudi, okupila se kod bivšega profesora. Razgovor se ubrzo pretvorio u žalopojke o stresu na poslu i životu.

Profesor je ponudio gostima kavu i nakratko otišao u kuhinju. Vratio se s vrčem punim kave i s puno različitih šalice: porculanskih, staklenih, plas-

tičnih, kristalnih. Neke od njih su izgledale vrlo jednostavno, neke su bile jako skupe, a neke su bile profinjenoga izgleda.

Profesor je bivše studente ponudio kavom. Kada su svi uzeli šalice s kavom, profesor je rekao:

Ako ste primjetili, sve su skupe šalice i šalice vrlo lijepoga izgleda uzete, a na poslužavniku su ostale one jednostavne i jeftine. Iako je normalno da želite za sebe samo najbolje, upravo TO je izvor mnogih vaših problema i stresova...

Budite sigurni da sama šalice ne daje kavi posebnu kvalitetu. U većini se slučaja radi samo o vrlo skupim šalicama koje ponekad skrivaju ono što pijemo.

Ono što ste svi vi željeli bila je kava, a ne šalice, no svjesno ste krenuli za najboljim šalicama i tako se počeli međusobno uspoređivati.

Život je kava a poslovi, automobili, stvari, novac, položaj u društvu i stotinu drugih stvari te vrste su šalice.

Šalice su samo oruđa koja sadržavaju život, no vrsta šalice niti određuje niti mijenja kvalitetu našeg života. Međutim, ako se usredotočimo samo na šalicu, propuštamo uživati u kavi koju sadrži šalice.

Zanimljivo: Bog je pripremio kavu, a ne šalice...

A mi - "mudri"(!) - bismo šalice, tučemo se oko šalice i toliko se na njih usredotočujemo da na kraju... propuštamo uživati u kavi.

Zato:

**Uživaj u kavi,
bez obzira na šalicu!**

Pripremljeno prema PPS-u: <http://split.hbk.hr/katehetski>

SPOMENDAN SV. PAPE AGATONA 10. SIJEČNJA VEOMA VAŽAN ZA HRVATSKU POVIJEST

10. siječnja - bilo je to prošli ponedjeljak - u liturgiji sv. Crkve slavimo spomendan pape Agatona čije bi ime i spomendan u srcu svakoga Hrvata vjernika morala buditi radosnu uspomenu. On stoji kao svijetao lik na početku hrvatske povijesti koja počinje pokrštenjem našega naroda. Kao papa na čelu Crkve stajao je od godine 678. do 681., kratko doduše razdoblje, ali za nas Hrvate od najveće važnosti.

Papa Agaton, podrijetlom Sicilijanac, održao je u Rimu o Uskrsu 680. god. crkveni sabor s kojega je poslao poslanicu caru Konstantinu IV. u Carigrad. Uz Papu Agatona poslanicu je potpisalo svih 125 prisutnih biskupa, među kojima i biskup iz Istre, dok s ostalog hrvatskog područja nema potpisnika. U papinom pismu među inim piše: "...Između barbarskih naroda, kako Langobarda tako i Slavena, također u sredini Franaka i Gala, nalaze se mnogi od mojih sluga (tj. biskupa), koji se s obzirom na apostolsku vjeru ne prestaju revno mučiti..."

Naši povjesničari Marković, Sakač i naročito Mandić utvrđuju da se iz tog papinog pisma vidi da su god. 680. među nekim slavenskim narodom radili biskupi i da je taj narod još prije te godine već primio kršćanstvo. Taj narod može biti samo hrvatski jer su ostali slavenski narodi pokršćavani tek pod konac VIII. i početkom IX. stoljeća, a prema Agatonovoj poslanici već 680. godine među Hrvatima djeluje više biskupa i Hrvati su tada kršćani.